

Noi suntem românii liberi...

Autor: Pop Anamaria clasa a X-a E (CNDV Sighet)

Profesor coordonator: Voinaghi Marius

Cuvântul libertate își are originea încă din cele mai vechi timpuri, îl regăsim și în limba latină - libertas, libertatis-cuvânt care înseamnă întocmai libertate. Prima definiție a acesteia datează încă din secolul al XVIII-lea, pe care o găsim în ” Declarația drepturilor omului și ale cetățeanului” în articolul al IV-lea ”Libertatea constă în a face tot ceea ce nu dăunează altuia”,

același document precizează dobândirea libertății odată cu nașterea.

Sub domnia acestui cuvânt, LIBERTATE, gravitează întreaga istorie.

Toate popoarele au luptat pentru acest drept, indiferent de epocă țelul vieții a reprezentat independența proprie, apogeul acestui țel a fost atins în secolul luminilor, când libertatea a fost recunoscută ca un drept ”natural și imprescriptibil”.

Contrar acestor afirmații, stau însăși regimurile totalitare înființate, care într-un fel sau altul au limitat libertatea de gândire, libertatea cuvântului sau însăși libertatea individuală.

Un exemplu elocvent, încă evident, este perioada comunistă din România, apărută după cel de-al doilea Război Mondial, în urma căruia România a intrat sub sfera de influență sovietică, Armata Roșie a ocupat teritoriile și a încălcat în mod brutal drepturile și libertățile omului, suveranitatea națională. Totodată, intervenția spiritului "nou" al culturii importate din Uniunea Sovietică, această nouă cultură care avea nu numai să uniformizeze valorile, ci avea să însemne mai mult distrugerea lor, mișcare bazată pe interzicerea unor mari opere, fie prin ascunderea acestora în fonduri secrete ale bibliotecilor, inaccesibile marelui public; creatori radiați din tezaurul omologat al culturii române; împiedicați să publice; lucrări fundamentale îngropate în uitare; mari oameni de cultură distruși moral și fizic în închisori de sinistru renume, și toate acestea sub ideologia comunistă:

"Cine nu este cu noi, este împotriva noastră".

Factorul determinant pentru creerea unui astfel de tip de societate a fost instaurarea unui regim monarhic autoritar de către regele Carol al II-lea, creând astfel mediul propice pentru dezvoltarea ulterioară a totalitarismului. Astfel că în doar șapte luni (23 august 1944-6 martie 1945) regimul totalitar a reușit să se instaureze în România.

Încă de la început partidul comunist s-a angajat pe drumul luptei pentru puterea politică și instaurarea unui regim politic antidemocratic prin o serie de propagande demagogice, doar astfel ne putem explica expansiunea rapidă a acestui nou partid politic. Un moment pe linia acaparării depline a puterii politice de către comuniști l-a constituit alegerile din 19 noiembrie 1946 care, după cum se cunoaște, au fost falsificate în favoarea comuniștilor. Noul parlament unicameral, conform legii electorale din acea vreme, era alcătuit în proporție de peste 78% din comuniști și procomuniști, asigurându-se astfel, o legitimitate noii puteri comuniste.

Același guvern a suprimat, în mod treptat și drastic libertatea presei, interzicând ziarele de opoziție, o drastică cenzură a orăruia element ce ar putea periclita noua ideologie politică.

În conflict cu acestea regele Mihai intra în greva regală încetând să aibă contact cu noul guvern și să ratifice decretele sale, sperând că prin actul său să provoace demisia guvernului. Chemat însă din țară, a încredințat guvernul să conducă țara în lipsa lui, ceea ce a constituit încă un pas pe drumul spre putere al comuniștilor, iar nu după mult timp de la revenirea lui în țară i s-a cerut abdicarea, comuniști având drum liber pentru introducerea noului sistem

guvernamental. Folosirea unor mijloace de control extrem de violente, sistemul

practicat de aceștia a generat o teama morbidă care și-a pus amprenta pe mentalitatea colectivă.

Ca sistem social, comunismul este un tip de societate egalitaristă în care nu există proprietate privată și nici clase sociale. În comunism toate bunurile aparțin societății ca întreg, și toți membrii acesteia se bucură de același statut social și economic. Probabil cel mai cunoscut principiu al unei societăți comuniste este: "Fiecare după puteri, fiecăruia după nevoi."

Principiu care stă la baza naționalizării comuniste precum și a colectivizării, având practic, fie u n caracter de confiscare forțată, fie prin numeroase abuzuri violente, răsturnând întreaga structură tradițională ale statului românesc.

Reunite, toate acestea au dus în mod firesc la nemulțumiri, nemulțumiri reprimare violent de către comuniști prin încălcarea brutală a drepturilor și libertăților elementare ale oamenilor, o serie de personalități politice și intelectuali de frunte, precum și țărani și muncitori care erau în dezacord cu politica regimului, s-a instituit un sistem de cenzură asupra mijloacelor de informare în masă, precum și a tuturor publicațiilor, literaturii și artei, istoriei., care au fost ideologizate și constrânse să slujească politica partidului pentru îndoctrinarea masivă a populației.

Perioada guvernării lui Ceaușescu a fost însoțită de o centralizare și de o creștere economică forțată bazată pe transferul muncitorilor din agricultură în industrie, având grave consecințe această perioadă este marcată de nivelul de trai scăzut dramatic prin "alimentația rațională", declanșând o cursă haotică pentru aprovizionare și cozii interminabile, care se formau și noaptea, indiferent de anotimp. Această cursă haotică a dezvoltat corupția în randul grupurilor de profitori, care au realizat venituri șocante de pe urma cetățenilor.

Ceaușescu a dat naștere astfel unei Românie cu o economie sarcofagă, supercentralizată și mult rămasă în urmă, cu o populație care se confrunta cu privațiuni de tot felul și umilită de cultul absurd al personalității, existând o totală izolare a țării pe plan extern. Intelectualitatea de cele mai multe ori beneficiind de salarii mai mici decât muncitorii și strict supravegheată pentru a menține noul regim. Televiziunea redusă la câteva ore pe zi, iar și acele câteva ore fie monopolizau activitatea cuplului Ceaușescu, fie aducea elogiile acestora.

Pe lângă aceste privațiuni asistăm la un drept restrâns de inițiativă în ceea ce privește organizarea propriei vieți, viața cotidiană a cetățenilor părea să se desfășoare în condiții de război, alimentele de bază erau în totalitate raționalizate și cantitățile furnizate prin cartele erau total insuficiente, frigul și întunericul erau definitorii, asistența medicală era defectuoasă și agravată în special de lipsa medicamentelor iar posibilitățile de divertisment erau aproape complet reduse.

În contrast cu toate acestea propaganda regimului oferea imaginea unei societăți normale, deseori prospere, ale căror succese trebuiau în mod necesar trecute în contul lui Nicolae Ceaușescu și al partidului.

Se practica îndobrocarea "șomilor patriei" prin participarea obligatorie a acestora la diferite activități de cele mai multe ori în aducerea de omagii dictatorului și a soției sale.

Formarea tineretului era un alt domeniu căruia

i se acorda o deosebită atenție, accentul punându-se pe școlile profesionale și liceele industriale

care avau ca principal obiectiv crearea rapidă a unei viitoare forțe de muncă.

Biserica se confrunta cu o situație zbuciumantă de-a dreptul, fiind considerată un mediu de influență negativă asupra cetățenilor, deoarece acțiunile regimului comunist au întâmpinat deseori opoziția fermă și eroică a reprezentanților Bisericii care s-au opus cu fermitate tentativelor regimului de a o dezbină și de a o subordona, fapt pentru care este persecutată crunt. Numeroși adepți a unor confesiuni religioase au fost expulzați din motiv că nu și-au renegat credința, alții au fost exterminați la propriu din același motiv. Aspectul concepției determinismului, potrivit căreia fiecare individ dintr-o clasă are un gen de comportament indus, a folosit la justificarea lagărelor de reeducare, în care au murit milioane de oameni în decursul secolului XX, în Rusia sovietică a lui Stalin, China, România și în celelalte "state frățеști".

Nerenunțând însă la drepturile lor luptând pentru acestea nestingherit condamnă măsurile regimului privind desființarea învățământului teologic și multe altele.

Toate acestea constituiau semne a unei profunde crize de sistem, conducând la declanșarea revoltei populației împotriva regimului totalitar, revoltă care se va transforma într-o revoluție soldată cu înlăturarea acestui regim și trecerea la un regim democratic și la o economie de piață liberă.

Anul 1989 a accentuat criza regimurilor comuniste din întreaga Europa, valul revoluționar al acestui timp a cuprins și România, care încurajată de victoriile statelor vecine a trecut la acțiune între 17-22 decembrie punând capăt celei mai îndelungate și mai apăsătoare dintre regimurile totalitare din țara noastră - dictatura comunistă -, deschizând calea unor profunde transformări economice, social-politice și culturale.

În primele zile din ianuarie 1990 optimismul caracteriza noul popor dezrobitor de sub groaznicul regim comunist, datorită consecințelor vizibile și resimțite imediat: programul t.v. crescuse de la 2 ore la 18, energia electrică accesibilă tuturor, iar imaginea României era extrem de pozitivă în urma acestei revoluții care fusese transmisă în direct care produse un val de simpatie la adresa românilor.

Evoluția politică a fost profund marcată de lipsa de exercițiu democratic, în urma celor 51 de totalitarism, însă într-o perioadă de grave convulsii politice și de confuzie economică, edificarea instituțiilor statului depindea de o schimbare ce avea să fixeze cadrul democratic de dezvoltare. Eveniment decisiv în rezolvarea acestor probleme la constituit adoptarea la 8 decembrie 1991 a Constituției României.

Mentalitatea însă rămânea neschimbată, acceptarea unui președinte, din același partid pentru care luptase cu atâta îndârjire de-al extermina, demonstrează acest fapt, precum și înclinația ulterioară către simbolurile coeziunii naționale, cum ar fi Biserica și armata, și dezinteresul evident față de instituția Parlamentului, expresie a democrației prin excelență, sunt reflexele educației de tip comunist.

Analiza regimului în care au crescut părinții noștri ne ajută să apreciem în totalitate libertățile de orice natură de care avem parte zilnic, faptul că nu trebuie să ne trezim la 4-5 dimineața pentru a ține randul la achiziționarea unor produse strict necesare traiului omenesc, ne putem bucura din plin de capacitatea cu care am fost înzestrați încă din naștere, liberul arbitru, de-a asculta ce muzică dorim, de-a citi ceea ce ne pasionează, de-a ne exprima după cum credem de cuviință, de ne coafa în armonie cu stilul propriu. Adică, beneficiem de principiul democratic în care fiecare alege ce vrea să facă cu propria viață, și spre deosebire de părinții noștri, noi doar "trei

Noi suntem românii liberi...

Scris de Sighet Online

Sâmbătă, 30 Mai 2009 06:35 - Ultima actualizare Sâmbătă, 30 Mai 2009 14:27

culori cunoaștem pe lume,roșu galben și albastru”, fără Stema Republicii Socialiste România, iar poate una dintre cele mai mari realizări, cu care trebuie să ne mândrim este faptul că: NOI NU SUNTEM TOVARĂȘI, NOI SUNTEM ROMÂNI.

NOTA: Acest material a fost publicat initial in Revista GEMINA (revista Cercului de Istorie al Colegiului National "Dragos Voda") si a participat la Concursul National de Eseuri si Arta Grafica "1989, poarta catre Libertate?"